

**FORUMUL JUDECĂTORILOR
DIN ROMÂNIA**

Subscrisele

1. **Asociația Forumul Judecătorilor din România**, persoană juridică de drept privat, independentă, nonprofit, neguvernamentală și apolitică, asociație profesională a judecătorilor, cu personalitate juridică constatată prin încheierea nr. 671/08.06.2007 pronunțată de Judecătoria Slatina,

2. **Asociația Uniunea Națională a Judecătorilor din România**, asociație profesională a judecătorilor, persoană juridică de interes public,

În baza art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, formuăm prezenta

EXCEPȚIE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a dispozițiilor art. 54 alin. (1) teza I și art. 57 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, în raport de art. 133 alin. (4) din Constituția României cu referire la cerințele de claritate și previzibilitate ale legii, în accepțiunea art. 20 din Constituția României și art. 6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și la prevederile art. 1 alin. (3) și (5), respectiv ale art. 16 alin. (2) din Constituție privind statul de drept și obligația de respectare a legii ce revine, în mod egal, tuturor autorităților publice

Potrivit art. 54 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, republicată: „Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii.”

În temeiul art. 57 din același act normativ: „(1) În cazul încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii înainte de expirarea mandatului, pentru locul rămas vacant se organizează noi alegeri, potrivit procedurii prevăzute de lege. (2) Până la alegerea unui nou membru, interimatul va fi asigurat de judecătorul sau procurorul care a obținut numărul următor de voturi în cadrul alegerilor desfășurate potrivit art. 8 alin. (3) sau art. 13 ori, după caz, art. 19.”

Dispozițiile art. 54 alin. (1) teza I și art. 57 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, încalcă prevederile art. 133 alin. (4) din Constituția României, republicată, potrivit cărora “Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani”, raportate la cerințele de claritate și previzibilitate ale legii, în accepțiunea art. 20 din Constituția României – ”(1) Dispozițiile constituționale privind

drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile” și art. 6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și la prevederile art. 1 alin. (3) și (5), respectiv ale art. 16 alin. (2) din Constituție privind statul de drept și obligația de respectare a legii.

I. ADMISIBILITATEA EXCEPȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE

Ab initio, învederăm Curții de Apel Oradea că prezenta excepție de neconstituționalitate este admisibilă prin raportare la condițiile instituite de prevederile art. 29 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, după cum urmează:

A. Excepția privește neconstituționalitatea unei legi

În prezenta cauză, excepția ridicată vizează neconstituționalitatea dispozițiilor Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

În exercitarea atribuției prevăzută de art. 146 lit. d) din legea fundamentală, Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție din România competentă să hotărască asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele.

Astfel cum s-a statuat constant în jurisprudența instanței constituționale, Curtea Constituțională este unica instanță competentă să tranșeze fie asupra constituționalității unui întreg act normativ, fie asupra unui articol sau doar a unor alineate din cuprinsul unui text legal, fără ca prin aceasta să modifice sau să completeze prevederile supuse controlului.

În acest sens, solicităm instanței să constate că aspectele de neconstituționalitate sunt pe deplin admisibile, Curtea Constituțională fiind chemată să verifice dacă dispozițiile referite contravin dispozițiilor art. 133 – 134 din Constituția României cu referire la art. 1 alin. (3) și (5), art.16 alin. (2) și art. 20 din Constituția României, precum și la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

B. Excepția este ridicată în fața unei instanțe judecătorești, în orice fază a litigiului

Și cea de a doua condiție de admisibilitate a excepțiilor de neconstituționalitate este îndeplinită, prezenta excepție fiind ridicată în fața unei instanțe judecătorești, respectiv în fața Curții de Apel Oradea, care, urmare a verificării condițiilor de admisibilitate, urmează a decide dacă se impune transmiterea excepției de neconstituționalitate spre competentă soluționare Curții Constituționale.

În baza art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți.

C. Excepția este ridicată de către una dintre părți

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale mai sus menționate este ridicată de către una dintre părți, respectiv de către reclamanta în prezentul dosar și, pe cale de consecință, solicităm instanței să constate admisibilitatea excepției ridicate inclusiv din perspectiva acestei condiții.

D. Excepția are legătură cu soluționarea cauzei

Legalitatea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 338/29.03.2016 este indisolubil legată de constituționalitatea prevederilor art. 54 alin. (1) teza I și art. 57 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, a căror interpretare s-a dovedit a fi lipsită de claritate și previzibilitate.

Astfel, reclamanta a invocat în prezenta cauză, prin cererea introductivă, nelegalitatea Hotărârii Plenului CSM nr. 338/29.03.2016 prin prisma nerespectării dispozițiilor Legii fundamentale. Prin urmare, rugăm instanța să observe că această condiție impusă de art. 29 alin. (1) din Legea Curții Constituționale este pe deplin îndeplinită în prezenta cauză, dezlegarea problematicii de constituționalitate a textului legal menționat influențând însăși valabilitatea hotărârii emise de Consiliul Superior al Magistraturii.

E. Prevederile legale contestate nu au fost anterior declarate neconstituționale

O scurtă analiză a fișei actului normativ aferent actului normativ contestat, cât și a site-ului oficial al Curții Constituționale¹ sunt relevante în vederea formulării concluziei în sensul că prevederile mai sus menționate nu au fost declarate anterior neconstituționale.

II. CU PRIVIRE LA TEMEINICIA EXCEPȚIEI DE NECONSTITUȚIONALITATE

1. Cerințele de previzibilitate și claritate a legii

Curtea Constituțională a României a statuat constant că o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Așadar, exigența previzibilității legii privește modul de receptare a conținutului actelor normative de corpul social, în sensul de înțelegere a acestora, norma juridică trebuind să fie clară, inteligibilă, întrucât cei cărora li se adresează trebuie nu doar să fie informați în avans asupra consecințelor actelor și faptelor lor, ci să și înțeleagă consecințele legale ale acestora.

De principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însăși previzibilitatea legii (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale

¹ <https://www.ccr.ro/>.

nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în cauza *Cantoni c. Franței*, par. 29).

Curtea Constituțională a României a amintit în deciziile sale, în mod constant, și faptul că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că norma legală trebuie să fie suficient de accesibilă și de previzibilă, astfel încât să permită cetățeanului să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea. Astfel, în Hotărârea din 25 august 1998, pronunțată în cauza *Hertel c. Elveției*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că previzibilitatea legii nu trebuie neapărat să fie însoțită de certitudini absolute. Certitudinea, chiar dacă este de dorit, este dublată uneori de o rigiditate excesivă, or, dreptul trebuie să știe să se adapteze schimbărilor de situație. Există multe legi care se servesc, prin forța lucrurilor, de formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare depinde de practică. Și în Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în cauza *Wingrove c. Marii Britanii*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis că legea internă pertinentă care înglobează atât dreptul scris, cât și pe cel nescris, trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate, care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist, să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

În Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni c. României*, CEDO a arătat că însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului de lege, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi. Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune. Totodată, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută.

Prin urmare, în ceea ce privește previzibilitatea legii, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este foarte bogată. Cerința este considerată îndeplinită dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a îi permite cetățeanului să își regleze conduita conform normei (*Lambert c. Franței*, nr. 23618/94, 24 august 1998, par. 23). Chiar apelând la sfaturi de specialitate, individul trebuie să fie în măsură să poată prevedea, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele actelor sale. Nu se cere o previzibilitate absolută a acestor consecințe, greu de atins în practică. Legile, în general, se folosesc de termeni mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depinde de practică (*Sunday Times c. Regatului Unit*, citată anterior, par. 49, *Kokkinakis c. Greciei*, nr. 14307/88, 25 mai 1993, par. 40 sau *Rekvényi c. Ungariei*, [MC], nr. 25390/94, 20 mai 1999, par. 34).

Astfel cum s-a arătat în cauza *Centro Europa 7 S.R.L. et Di Stefano c. Italiei* ([MC], nr. 38433/09, 7 iunie 2012, par. 142), nivelul de precizie al legislației interne, care nu poate în nicio situație să prevadă toate ipotezele, depinde într-o mare măsură de conținutul legii respective, de domeniul pe care intenționează să îl reglementeze și de numărul și statutul celor cărora li se adresează (*Vogt c. Germaniei*, nr. 17851/91, 26 septembrie 1995, par. 48).

O normă este „previzibilă” dacă oferă o anumită garanție împotriva atingerilor arbitrare din partea puterii publice (*Tourancheau și July c. Franței*, nr. 53886/00, 24 noiembrie 2005, par. 54) și contra aplicării extensive a unei restricții în detrimentul justițiabilului (*Centro Europa*, par. 143; *Başkaya și Okçuoğlu c. Turciei*, [MC], nr. 23536/94 și 24408/94, 8 iulie 1999, par. 36).

Dacă o lege nu poate prevedea toate situațiile care intră în domeniul său de aplicare, totuși normele sale îndeplinesc criteriul previzibilității dacă interpretarea oferită de instanțele naționale este constantă și coerentă (*Rogl c. Germaniei*, nr. 28319/95, Comisia, dec., 20 mai 1996). În sens contrar, în cauzele *Kruslin c. Franței* și *Huvig c. Franței*, Curtea a apreciat că legea contestată nu era previzibilă, deoarece judecătorul de instrucție avea o latitudine prea mare pentru a determina când și în ce condiții va putea proceda la interceptarea convorbirilor telefonice.²

În sensul Convenției, noțiunea de „lege” cuprinde orice normă obligatorie și generală, oricare i-ar fi izvorul formal, care ordonează obligatoriu conduita individului. Prin urmare, poate fi vorba de legile adoptate de Parlament, dar și de actele Guvernului sau ale altor autorități administrative competente într-un anumit domeniu, de regulamente sau de practica judiciară în sistemul de common law, însă nu este exclusă luarea în considerare și a unei jurisprudențe în sistemele de drept continental, în special a celei a instanțelor supreme, bine stabilite într-un anumit domeniu.

2. Lipsa previzibilității și a clarității legii în procedura alegerilor pentru Consiliul Superior al Magistraturii

Dispozițiile art. 54 alin. (1) teza I și art. 57 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii nu sunt enunțate cu suficientă precizie pentru a îi permite cetățeanului (în cauză magistrat, membru al unei asociații profesionale) să își regleze conduita cu privire la candidatura sa la alegerile pentru Consiliul Superior al Magistraturii, nici interpretarea autorităților naționale nefiind constantă și coerentă pentru a atrage previzibilitatea legii.

2.1. Starea de fapt

Prin Hotărârea Senatului nr. 43 din 22.12.2010³, au fost validați, pentru un mandat de 6 ani, 11 magistrați, judecători și procurori, aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii (alți 3 magistrați din Consiliul anterior continuându-și mandatul).

---

² A se vedea I.-G. Popa, în D.C. Bunea, C.G. Caian, I. Cambrea, D. Călin, R.-M. Călin, V.H.D. Constantinescu, I. Militaru, M.I. Morariu, G. Munteanu, I.A. Neagu, I.-G. Popa, H.R. Radu, M. Vasiescu, *Dictionar de drepturile omului*, Editura C.H. Beck, București, 2013, p.625 și urm.; C. Bîrsan, *Convenția europeană a drepturilor omului – Comentariu pe articole, Ediția a II-a*, Editura C.H. Beck, București, 2010, vol. I, p. 700-707; Jacobs, White și Ovey, *The European Convention on Human Rights*, fifth edition, Oxford University Press, New York, 2010, p. 312-315; Harris, O’Boyle și Warbrick, *Law of the European Convention on Human Rights*, second edition, Oxford University Press, 2009, p. 344-348; P. Leach, *Taking a Case to the European Court of Human rights*, third edition, Oxford University Press, New York, 2011, p. 312; K. Reid, *A Practitioner’s Guide to the European Convention of Human Rights*, fourth edition, Editura Sweet & Maxwell, Londra, 2011, p. 63-65; Fr. Sudre, *Droit européen et international des droits de l’homme, 8e édition revue et augmentée*, Presses Universitaires de France, Paris, 2006, p. 208-212.

³ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 866 din 23.12.2010.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 25.01.2011⁴, s-a constatat, însă, că *această hotărâre a Senatului este neconstituțională*, fiind încălcate prevederile constituționale ce consacră principiul supremației Constituției și principiul legalității, dat fiind că 3 dintre magistrații aleși membri ai Consiliului se află la al doilea mandat, în contradicție cu dispozițiile art. 51 alin. (1) din Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii nr. 317/2004 (*art. 51 a devenit art. 54, în urma republicării legii*), potrivit cărora durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reinvestirii.

Ca urmare a Deciziei Curții Constituționale, prin Hotărârea Senatului nr. 11 din 14.02.2011⁵, au fost validați 8 membri ai Consiliului (domnii judecători Mircea Aron, Alexandru Șerban, Nicolae Horațius Dumbravă, Adrian Toni Neacșu, Marius Badea Tudose, Cristi Vasilică Danileț, domnul procuror George Bălan și doamna procuror Oana Andrea Schmidt-Hăineală), pentru un *mandat de 6 ani, ce va expira la data de 6 ianuarie 2017*.

Alți 3 membri ai Consiliului (doamnele judecătorești Alina Nicoleta Ghica și Mona Maria Pivniceru și doamna procuror Florentina Gavadia) au fost validați prin Hotărârea Senatului nr. 44 din 07.09.2011⁶, pentru un *mandat de 6 ani, care urmează să expire la data de 6 ianuarie 2017*, adică la aceeași dată cu mandatul celor 8 membri validați prin Hotărârea Senatului nr. 11 din 14.02.2011.

De asemenea, ca urmare a expirării mandatelor ultimilor 3 membri din Consiliul anterior (domnul procuror Bogdan Dimitrie Licu, validat prin Hotărârea Senatului nr. 5 din 15.02.2006⁷, doamna judecătorească Ana Cristina Lăbuș și doamna procuror Grațiana Daniela Petronela Isac, validate prin Hotărârea Senatului nr. 33 din 05.10.2006⁸), prin Hotărârea nr. 4 din 02.04.2012⁹, Senatul l-a validat ca membru pe domnul procuror Bogdan Gabor, iar prin Hotărârea nr. 36 din 08.10.2012¹⁰, au fost validați domnul procuror Gheorghe Muscalu și doamna judecătorească Mona-Lisa Neagoe, urmând ca *mandatele acestor membri să expire tot la data de 6 ianuarie 2017*.

Ca urmare a încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, prin demisie, a doamnei judecătorească Mona-Maria Pivniceru și a domnului procuror George Bălan, au fost aleși alți 2 membri ai Consiliului. Astfel, prin Hotărârea Senatului nr. 3 din 28.01.2013¹¹, a fost validat în calitate de membru al Consiliului domnul judecătorească Adrian Bordea, iar prin Hotărârea Senatului nr. 47 din 25.06.2013¹², a fost validată doamna procuror Luminița Palade. În ambele hotărâri s-a prevăzut în mod expres că *mandatele vor expira la data de 6 ianuarie 2017*.

În ceea ce privește membrii societății civile, prin Hotărârea Senatului nr. 31/2010¹³, au fost aleși - în conformitate cu dispozițiile art. 19 și 20 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare - cei doi membri ai

⁴ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 90 din 03.02.2011.

⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 114 din 15.02.2011.

⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 643 din 08.09.2011.

⁷ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 153 din 17.02.2006.

⁸ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 839 din 11.10.2006.

⁹ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 223 din 03.04.2012.

¹⁰ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 695 din 10.10.2012.

¹¹ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 60 din 28.01.2013.

¹² Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 387 din 28.06.2013.

¹³ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 849 din 17.12.2010.

societății civile ce urmau să facă parte din noul Consiliu Superior al Magistraturii, în persoana doamnei Corina Adriana Dumitrescu și a domnului Teodor Victor Alistar, pentru un *mandat de 6 ani*.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 54 din 25.01.2011¹⁴, s-a constatat, însă, că această hotărâre a Senatului este neconstituțională, având în vedere că în privința domnului Teodor Victor Alistar au fost încălcate dispozițiile art. 25 alin. (2) ultima teză din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

Ca urmare a acestei decizii a Curții Constituționale, prin Hotărârea Senatului nr. 37/2011¹⁵, a fost aleasă în calitate de reprezentant al societății civile în Consiliul Superior al Magistraturii doamna Corina Adriana Dumitrescu, pentru *continuarea mandatului de 6 ani, ce va expira la data de 6 ianuarie 2017*.

Cel de-al doilea membru al Consiliului reprezentant al societății civile a fost ales de prin Hotărârea Senatului nr. 39/2011¹⁶, în persoana doamnei Georgiana Camelia Iorgulescu, pentru un *mandat de 6 ani, ce ar fi urmat să expire la data de 6 ianuarie 2017*.

În anul 2012, doamna Georgiana Camelia Iorgulescu a demisionat din funcție, astfel că prin Hotărârea Senatului nr. 43/2012¹⁷, a fost aleasă ca reprezentant al societății civile doamna Daniela Ciochină, pentru un *mandat ce va expira la data de 6 ianuarie 2017*.

Această situație de fapt rezultă din adresa CSM nr. 7027/2016 din 30.03.2016, în care s-a menționat că „*în toate hotărârile Senatului de validare a membrilor Consiliului ce au urmat Hotărârii nr. 11/2011, mai sus menționate, s-a stabilit ca dată de expirare a mandatelor data de 6 ianuarie 2017, adică aceeași dată la care urmează să expire mandatele primilor membri validați de Senat prin hotărârea menționată*”.

Contrar unei consistente și consecvente interpretări și aplicări a dispozițiilor legale, Senatul României a dispus modificarea hotărârilor Senatului nr. 44/2011, 4/2012, 36/2012, 43/2012, 3/2013 și 47/2013 prin Hotărârea Senatului nr. 28 din 7 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 10 martie 2016, cu privire la durata mandatelor membrilor Consiliului Superior al Magistraturii validați prin aceste hotărâri, până la împlinirea termenului de 6 ani de la data validării acestora (respectiv 8 septembrie 2017, 3 aprilie 2018, 10 octombrie 2018, 28 ianuarie 2019, respectiv 23 iunie 2019), iar nu doar până la 7 ianuarie 2017, respectiv 6 ani de la învestirea în 2011 a actualului Consiliu Superior al Magistraturii.

Al optulea membru-magistrat, domnul judecător Norel Popescu, ales în luna mai 2014, a fost până validat prin Hotărârea Senatului nr. 50/2016¹⁸, pentru un mandat de 6 ani, ca urmare a încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, prin demisie, a domnului judecător Adrian Neacșu, *fără a se preciza expres în cuprinsul hotărârii care este data încetării mandatului*.

Modificările dispuse Senatul României s-au realizat ca urmare a „scrisorilor” înaintate de Consiliul Superior al Magistraturii (adresa nr. 1448/2016 din data de 19.01.2016 și din data de 25.01.2016), „*în vederea lămuririi contradicțiilor din cuprinsul*

¹⁴ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 90 din 03.02.2011.

¹⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 399 din 7 iunie 2011.

¹⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 441 din 23.06.2011.

¹⁷ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 781 din 20.11.2012.

¹⁸ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 241 din 01.04.2016.

hotărârilor Senatului de validare a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, cu referire la durata mandatului unora dintre membri, în perspectiva faptului că în cursul anului 2016 urmează a fi organizate alegerile pentru Consiliul Superior al Magistraturii”.

Cauza de nelegalitate prezintă relevanță constituțională din perspectiva exigențelor de ordin substanțial și procedural impuse de prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție privind statul de drept și obligația de respectare a legii, aceasta se convertește într-o cauză de neconstituționalitate (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 389 din 2 iulie 2014 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului României nr. 26/2014 privind numirea prim-vicepreședintelui, membru executiv, și a unui membru neexecutiv ai Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 17 iulie 2014).

2.2. Considerații privind rolul fundamental pentru independența justiției al Consiliului Superior al Magistraturii și, în caz de conflict juridic, al Curții Constituționale a României

Consiliul Superior al Magistraturii este o autoritate fundamentală a statului, reglementată de prevederile art. 133 și art. 134 din Constituție, cuprinse în secțiunea a 3-a din capitolul VI - Autoritatea judecătorească a titlului III - Autoritățile publice. Astfel, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție și art. 1 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, acesta este "garantul independenței justiției". Consiliul Superior al Magistraturii este independent și se supune în activitatea sa numai legii, iar membrii acestuia răspund în fața judecătorilor și procurorilor pentru activitatea desfășurată în exercitarea mandatului. Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit, conform art. 133 din Constituție și art. 3 din Legea nr. 317/2004, din 19 membri, din care 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților, 2 sunt reprezentanți ai societății civile, ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel încât, prin componența sa, reflectă structura autorității judecătorești și asigură legătura cu societatea civilă.

În acest context, trebuie prezentate opiniile exprimate de Comisia de la Veneția¹⁹:

Avizul complementar CDL-AD(2002)021-f cu privire la revizuirea Constituției României, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 52-a Adunare plenară (Veneția, 18-19 octombrie 2002)²⁰

„21. În ceea ce privește Consiliul Superior al Magistraturii, Comisia reiterează observațiile sale cu privire la cele două obstacole care trebuie evitate: corporatismul și politizarea (CDL-AD (2002)12, par. 63ss).

22. Cea mai bună garanție contra corporatismului este prezența reprezentanților societății civile (juriști sau nu) în Consiliu, în timp ce politizarea poate fi evitată dacă

¹⁹ Comisia de la Veneția, creată în 1990, reprezintă un organ consultativ al Consiliului Europei în chestiuni constituționale. Comisia este recunoscută pe plan internațional drept o instanță de reflectare independentă. Comisia de la Veneția contribuie, în egală măsură, la diseminarea și dezvoltarea patrimoniului constituțional comun, jucând un rol unic în acordarea promptă a unor soluții constituționale pentru statele în tranziție, conform standardelor și bunelor practici în domeniu. Comisia de la Veneția își propune drept scop să difuzeze și să dezvolte justiția constituțională, în special prin intermediul schimbului de informație.

²⁰ Disponibil online la <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD%282002%29021-f> (accesat ultima dată la 21.04.2016).

parlamentul este însărcinat numai cu atribuția confirmării unei alegeri efectuate de către magistrați”.

Avizul CDL-AD(2002)012-f cu privire la revizuirea Constituției României, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 51-a Adunare plenară (Veneția, 5-6 iulie 2002)²¹

„67. Pentru a evita politizarea, este necesar ca puterea politică să nu fie stăpână nici asupra numirilor, nici asupra promovărilor în carieră, nici asupra eventualelor sancțiuni.

68. Dreptul oferă o gamă de proceduri perfect apte pentru a asigura acest obiectiv, spre exemplu prin exigența ca numirile și promovările să nu poată fi făcute decât la «propunerea» sau după «avizul conform» al Consiliului Superior al Magistraturii”.

Avizul CDL(2002)052-f cuprinzând Observații asupra „Domeniilor și obiectivelor luate în considerare pentru revizuirea Constituției României”²²

„Legat de art. 132-135 – Consiliul Superior al Magistraturii

34. Acest organism trebuie să asigure numirea, cariera și disciplina întregului corp al magistraților”.

Avizul CDL(2010)004 – Raport asupra independenței sistemului judiciar, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 82-a Adunare plenară (Veneția, 12-13 martie 2010)²³

„ASPECTE SPECIFICE PRIVIND INDEPENDENȚA JUDECĂTORILOR

1. Nivelul la care independența judecătorilor este garantată

20. Recomandarea nr. R(94)12 dispune astfel (principiul I.2.a) :

«Independența judecătorilor trebuie garantată, conform dispozițiilor Convenției și principiilor constituționale, spre exemplu prin adoptarea unor dispoziții exprese cu acest efect în Constituțiile sau alte texte legislative sau incorporând dispozițiile prezentei recomandări în dreptul intern.

21. Urmând recomandarea formulată în Carta europeană, CCJE, în Avizul său nr. 1 (par. 16), merge mai departe: «Principiile fundamentale ale statutului judecătorilor sunt enunțate în norme interne de nivelul cel mai înalt și regulile sale în norme de nivel cel puțin legislativ».

22. Comisia de la Veneția subscrie fără rezervă la această abordare. Principiile fundamentale care garantează independența judecătorilor ar trebui înscrise în Constituție sau într-un text echivalent”.

„48. O metodă potrivită pentru garantarea independenței magistraturii constă în crearea unui consiliu al magistraturii, care trebuie să fie dotat cu garanții constituționale privind compunerea, puterea și autonomia sa.

49. Un astfel de consiliu trebuie să aibă o influență decisivă asupra numirii și promovării judecătorilor și asupra măsurilor disciplinare împotriva acestora.

²¹ Disponibil online la <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD%282002%29012-f> (accesat ultima dată la 21.04.2016).

²² Disponibil online la <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL%282002%29052-f> (accesat ultima dată la 21.04.2016).

²³ Disponibil online la <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD%282010%29004-f> (accesat ultima dată la 21.04.2016).

50. O parte importantă sau majoritatea membrilor Consiliului magistraturii ar trebui să fie aleasă de magistrații înșiși pentru a asigura legitimitatea democratică a Consiliului magistraturii; ceilalți membri ar trebui aleși de Parlament dintre persoane având competențe juridice corespunzătoare”.

Avizul CDL-AD(2014)010 cu privire la revizuirea Constituției României, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 98-a Adunare plenară (Veneția, 21-22 martie 2014)²⁴

„192. Reducerea duratei mandatului membrilor CSM (de la 6 la 4 ani) este, de asemenea, susceptibilă a ridica probleme din punct de vedere al independenței în caz de alegeri simultane pentru Parlament și pentru CSM (mandatul CSM nu ar trebui legat de mandatul Parlamentului)”.

Comisia de la Veneția a făcut referire (deși într-un alt context, al revizuirii Constituției actuale) la alegerile simultane pentru CSM și pentru Parlament, privind CSM ca un organism unitar, având *un mandat* colectiv, cu alegeri unitare. Întrucât se pornește de la ipoteza alegerilor simultane (la același interval, de 4 ani, în viziunea proiectului de revizuire a Constituției), este logic că niciodată nu s-a închipuit ipoteza a 14 sesiuni de alegeri diferite. Este greu de crezut că, dacă s-ar fi avut în vedere un mandat neunitar, Comisia de la Veneția nu ar fi avut niciun comentariu, cât timp critică, spre exemplu, mandatul scurt de un an al președintelui CSM (pct. 192), care ar afecta posibilitatea de a propune, urmări și implementa proiecte pentru justiție, situație premisă și a unui mandat neunitar în CSM.

2.3. Procedura alegerilor pentru Consiliul Superior al Magistraturii

Procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este reglementată de secțiunea a 2-a a capitolului II din Legea nr. 317/2004 și de Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 14 septembrie 2005.

Prin Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (4) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea Constituțională a reținut că ”membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii sunt aleși pe durata unui mandat, având o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică.

Potrivit rolului și atribuțiilor conferite de art. 133 și 134 din [Constituție](#), dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât în plen, cât și în secții, Consiliul Superior al Magistraturii este un organ colectiv, cu membri aleși pe durata unui singur mandat, având o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin [Constituție](#), cât și prin legea organică. În baza art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, ”*Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ cu activitate permanentă. Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau în plen sau în secții, potrivit atribuțiilor care revin acestora*”. Îndeplinirea tuturor atribuțiilor prevăzute de capitolul IV din Legea nr. 317/2004 presupune

²⁴ Disponibil online la [http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD\(2014\)010-e](http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-AD(2014)010-e) (accesat ultima dată la 21.04.2016).

întrunirea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii sau a secțiilor acestuia, deci nu o activitate separată a membrilor Consiliului.

De altfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr.196 din 4 aprilie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (4) și (9) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 22 aprilie 2013, a reținut că, „*potrivit dispozițiilor constituționale și infraconstituționale, calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, ca autoritate reprezentativă în cadrul sistemului judiciar, presupune o identitate de statut în raport cu celelalte puteri. **Așadar, statutul membrilor Consiliului implică calitatea de demnitar, potrivit art. 54 alin.(1) din Legea nr. 317/2004, calitate recunoscută și deputaților și senatorilor. Ca și aceștia, membrii Consiliului sunt aleși pe durata mandatului, prin vot direct, secret și liber exprimat. În realizarea mandatului lor, membrii aleși ai Consiliului au o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică, stabilindu-se condițiile pentru desfășurarea activității specifice.***”

Pentru a-și exercita rolul de garant al independenței justiției, Consiliul Superior al Magistraturii trebuie să beneficieze de **dispoziții exprese, cu rang constituțional, privind alegerea membrilor săi**, astfel că interpretarea Constituției și a legilor organice nu poate fi lăsată la latitudinea Senatului.

Atribuția exclusivă a Consiliului asupra carierei magistraților privește, cu atât mai mult, atribuția de a veghea asupra legalității alegerii membrilor săi și asupra duratei mandatului acestora, excluzând posibilitatea de a transfera Senatului decizia asupra acestor aspecte.

Cu atât mai grav, a lăsa posibilitatea Senatului de a-și revizui intempestiv o practică de lungă durată, consecventă, în stabilirea limitei la mandatul întregului Consiliu al magistraturii, constituie o ingerință gravă, putând fi afectată fundamental funcționarea sa. Totodată, o astfel de practică administrativă dovedește *lipsa previzibilității și a clarității legii în procedura alegerilor pentru Consiliul Superior al Magistraturii, ceea ce impune intervenția Curții Constituționale, conform recomandărilor Comisiei de la Veneția.*

Fiind un organism cu mandat colectiv, mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii expiră la împlinirea termenului de 6 ani, respectiv la aceeași dată, pentru toți membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de vreme ce art. 22 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii dispune că *”președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție convoacă membrii Consiliului Superior al Magistraturii în ședința de constituire”* a Noului Consiliu.

Modalitatea în care Curtea Constituțională a interpretat art. 142 alin. 2 din Constituție („Curtea Constituțională se compune din nouă judecători, numiți pentru *un mandat de 9 ani*, care nu poate fi prelungit sau înnoit”), în sensul că numirea în funcția de judecător la Curtea Constituțională se face *pentru diferența de mandat* (și nu pentru un nou mandat de 9 ani), trebuie să își găsească aplicarea în cazul Consiliului Superior al Magistraturii.

De altfel, este de subliniat că, în Hotărârea nr. 10/2015 (publicată în Monitorul Oficial nr. 126 din 18.02.2015) pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională, aceeași interpretare a fost avută în vedere chiar de Senatul României la stabilirea duratei mandatului judecătorului numit, fiind o vădită contradicție în interpretarea dispozițiilor Legii fundamentale în ceea ce privește trei instituții fundamentale ale Statului (Parlament și

Curtea Constituțională – cu mandate până la expirarea termenului inițial – și Consiliul Superior al Magistraturii – cu mandate noi, de câte 6 ani fiecare).

Prin urmare, având în vedere identitatea de statut în raport cu celelalte puteri, constituirea acestui organism colectiv (garant al independenței justiției) este o operațiune unică, specifică unui organ unitar, iar durata de 6 ani a mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este indisolubil legată de funcționarea CSM ca un întreg, restul de mandat al celor șapte membri în cauză fiind exclusiv un rest, iar nu un mandat întreg.

În consecință, constituirea acestui organism colectiv (garant al independenței justiției) este o operațiune unică, specifică unui organ unitar, durata de 6 ani a mandatului membrilor *Consiliului Superior al Magistraturii* fiind indisolubil legată de funcționarea CSM ca un întreg, restul de mandat al celor opt membri în cauză fiind exclusiv un rest, iar nu un mandat întreg.

Împiedicarea Consiliului Superior al Magistraturii să funcționeze în parametri săi constituționali, prin hotărâri ale puterii legiuitoare prin care se modifică intempestiv parametri numirii membrilor deja validați pe o perioadă limitată, poate concretiza un blocaj instituțional, inclusiv un conflict între puterea legislativă și puterea judecătorească, principiul supremației Constituției și principiul legalității fiind de esența cerințelor statului de drept. Prin această practică, se încalcă dispozițiile Legii fundamentale, dar și **recomandarea Comisiei de la Veneția ca membrii Consiliului să fie aleși de magistrații înșiși**, la intervalul prevăzut de Constituția României pentru constituirea noului Consiliu, pentru a asigura **legitimitatea democratică a Consiliului**.

Pe de altă parte, prin raportare la mandatul altor organisme constituționale colective, este adevărat că Legea fundamentală reglementează, prin art. 63 alin. 1, durata mandatului *Camerei (parlamentare)*, iar art. 133 alin. 4 reglementează durata mandatului *membrilor (Consiliului Superior al Magistraturii)*. Diferența de reglementare este una de ordin pur formal, aparentă iar nu de substanță și nu poate conduce la o concluzie diferită de aceea enunțată anterior. Astfel, dacă o Cameră parlamentară este alcătuită exclusiv din deputați, după caz, senatori aleși, fiind, așadar, omogenă din perspectiva componenței pur electivă și, astfel, Constituția putea să-i reglementeze mandatul *in terminis*, Consiliul Superior al Magistraturii are în componența sa și membri de drept – Ministrul Justiției, Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, Procurorul General al Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție. În cazul acestora, din calitatea pe care o dețin, anume prevăzută de Constituție, decurge și calitatea de membru al Consiliului care, astfel, din perspectiva componenței sale, nu este unul pur electiv, iar reglementarea mandatului său *in terminis* nu putea fi efectuată ca în cazul anterior, din rațiuni de acuratețe juridică. Art. 133 alin. 4, anterior menționat, se referă, așadar, la durata *mandatului celorlalți membri* decât cei de drept și o face global, iar nu individual, iar acest aspect este subliniat și în urma interpretării gramaticale, Constituția nereglementând *durata mandatelor membrilor* pentru a se putea desprinde concluzia autonomiei mandatelor fiecărui membru, unul față de celălalt, din perspectiva duratei lor.

Conceptia constituțională în sensul celor arătate este confirmată și de poziția legiuitorului organic, care, prin dispozițiile art. 22 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, susmenționate, arată că *"președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție convoacă membrii Consiliului Superior al Magistraturii în **ședința de constituire**"*.

Dacă s-ar admite interpretarea că mandatul membrilor aleși ai CSM este individual, iar alegerile se organizează pentru fiecare dintre aceștia, în funcție de data expirării

mandatului anterior, la termen sau nu, atunci este evident că niciodată nu s-ar mai putea pune problema unei ședințe de constituire, în sensul art. 22 din Legea nr. 317/2004, fiind greu de presupus că, după decalajul creat prin situația de fapt care stă la baza prezentei sesizări, se va mai identifica vreodată în viitor o situație în care toți membri să fie alegeți în același timp, astfel încât să se poată organiza o **ședință de constituire**.

În plus, chiar noțiunea de **ședință de constituire** sugerează o optică unitară a legiuitorului în privința CSM, în sensul referirii la acesta ca la un organism comun, iar nu ca la un organism divizat prin criteriul unor mandate individuale, fără legătură între ele.

2.4. Lipsa incidenței Deciziei nr. 375/2005, a Curții Constituționale asupra problematicii din cauză.

Prin Decizia menționată, instanța de contencios constituțional a stabilit următoarele:

„Art. II alin. (1) și alin. (2) din Titlul XV este criticat pentru că are ca efect modificarea mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii de 6 ani, prevăzut de art. 133 alin. (4) din Constituție și suprimă funcțiile de conducere ale judecătorilor și procurorilor, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

“(1) În termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, membrii Consiliului Superior al Magistraturii care exercită o funcție de conducere sunt obligați să opteze între funcția de conducere la instanțele judecătorești sau parchete și calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii”.

“(2) În cazul în care judecătorii și procurorii prevăzuți la alin. (1) nu își exercită dreptul de opțiune în termenul stabilit sau nu mai funcționează la o instanță sau parchet de același grad cu instanța sau parchetul unde erau numiți la momentul alegerii își pierd calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii”.

Critica de neconstituționalitate este întemeiată pentru următoarele considerente:

Constituția României prevede în art. 133 alin. (4) că durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani. Dispozițiile Constituției sunt imperative și, potrivit principiilor statului de drept, sunt obligatorii *erga omnes*, inclusiv pentru Parlament ca autoritate legiuitoare. Așa dar, Parlamentul nu poate, fără încălcarea Constituției, să micșoreze durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, nici printr-o dispoziție explicită și nici - așa cum este cazul textului cuprins în alin. (1) al art. II din legea criticată, - printr-o dispoziție a cărei aplicare produce un asemenea efect.

Textul de lege analizat încalcă și principiul inamovibilității judecătorilor, atât în ce privește încetarea funcției de conducere exercitate de membrii Consiliului Superior al Magistraturii - în ipoteza opțiunii pentru calitatea de membru al Consiliului - cât și încetarea calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii - în ipoteza opțiunii pentru funcția de conducere în cadrul instanței judecătorești.”

Așadar, Curtea Constituțională a statuat că nu se poate afecta durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii printr-o intervenție legislativă care ar impune o condiție suplimentară, în cursul aceluiași mandat, care ar avea ca efect, chiar indirect, încetarea sa.

În concret, dispoziția legală care prevedea obligativitatea opțiunii, într-un anumit termen, între funcția de conducere deținută la instanțe sau parchete și calitatea de membru al Consiliului, sub sancțiunea pierderii celei din urmă calități, a fost reținută ca încălcând Constituția, pentru că astfel ar micșora durata mandatelor în curs la data pronunțării deciziei prin impunerea unor condiții neprevăzute de lege la momentul debutului său.

Este important de subliniat că la data pronunțării deciziei, membrii Consiliului fuseseră deja aleși, *simultan*, potrivit legii, mandatele la care Curtea Constituțională s-a raportat erau în plin exercițiu constituțional și, astfel, ele nu puteau fi afectate prin condiții ulterioare impuse de lege.

În cauza de față, examenul de constituționalitate pe care îl solicităm nu are în vedere o atare situație, el vizează doar conformitatea cu Legea fundamentală a dispozițiilor legale care reglementează durata mandatelor membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii în locul membrilor ale căror mandate au încetat anterior expirării duratei lor.

III. CONCLUZII

Așadar, art. 54 alin. (1) teza I și art. 57 din Legea nr. 317/2004 prezintă o deficiență gravă de conținut, care îi conferă un caracter neconstituțional, procedura de alegere a tuturor membrilor eligibili ai Consiliului Superior al Magistraturii, fie într-o singură operațiune, fie de fiecare dată când o persoană aleasă împlinește un mandat individual de 6 ani, nefiind suficient de clar și explicit stabilită la nivel legislativ, cu consecințe directe atât asupra activității Consiliului Superior al Magistraturii, cât și în ceea ce privește cariera profesională a membrilor săi aleși, judecători sau procurori.

Prin urmare, sunt încălcate dispozițiile art. 133 alin. (4) din Constituția României raportate la cerințele de claritate și previzibilitate ale legii, în accepțiunea art. 20 din Constituția României, art. 6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu referire la prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție privind statul de drept și obligația de respectare a legii. În temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, „În România, *respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*” Principiul supremației Constituției și principiul legalității sunt de esența cerințelor statului de drept, în sensul prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (2), conform cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege.*”

„Contribuția Curții Constituționale la constituționalizarea legislației judiciare” se materializează nu numai în deciziile pronunțate în cadrul controlului inițiativelor de revizuire a Constituției, în deciziile pronunțate în cadrul controlului constituționalității legilor înainte de promulgare, ci și în cele pronunțate în cadrul controlului posterior, asupra unor prevederi cuprinse în legile privind organizarea instanțelor judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Public, statutul judecătorilor și procurorilor, în legile de procedură civilă și penală, precum și în alte legi și acte juridice normative cu putere de lege, care interesează înfăptuirea justiției”.²⁵

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra neconstituționalității unor dispoziții legale „în măsura în care” sunt interpretate într-o anumită modalitate contrară dispozițiilor constituționale.

Astfel, Decizia nr. 1059 din 14 noiembrie 2007²⁶ privește chiar statutul membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, dispozițiile legale fiind declarate neconstituționale, „*în măsura în care* instituie discriminări, în ceea ce privește salarizarea, între membrii Consiliului Superior al Magistraturii cu activitate permanentă și membrii Consiliului Superior al Magistraturii fara activitate permanentă”.

²⁵ A se vedea Nicolae Cochinescu, *Constituționalizarea normelor care reglementează sistemul judiciar în România*, disponibil online la <http://193.226.121.81/publications/buletin/9/cochinescu.pdf> (accesat ultima dată la 21.04.2016).

²⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 860 din 17.12.2007.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011²⁷, Curtea a constatat că sintagma «în vigoare» din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională „în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”.

Prin Decizia nr. 233 din 15 februarie 2011²⁸, s-a constatat că dispozițiile art. 322 pct. 9 C.pr.civ. din 1865 sunt „neconstituționale în măsura în care nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care, fără a se evoca fondul, s-au produs încălcări ale unor drepturi și libertăți fundamentale, încălcări constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului”.

Prin Decizia nr. 1.039 din 5 decembrie 2012²⁹, Curtea a constatat că dispozițiile art. 21 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, sunt „neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că nu pot face obiectul revizurii hotărârile definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de recurs, cu încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, atunci când nu evocă fondul cauzei”.

Conform Deciziei nr. 838 din 27 mai 2009, „Curtea Constituțională a constatat că, potrivit Legii fundamentale, singura autoritate abilitată să exercite controlul constituționalității legilor sau ordonanțelor este instanța constituțională. Prin urmare, nici Înalta Curte de Casație și Justiție și nici instanțele judecătorești sau alte autorități publice ale statului nu au competența de a controla constituționalitatea legilor sau ordonanțelor, indiferent dacă acestea sunt sau nu în vigoare”³⁰.

Ca atare, solicităm Curții de Apel Oradea sesizarea Curții Constituționale, în vederea soluționării excepției invocate prin prezenta și, pe cale de consecință, solicităm Curții Constituționale să declare neconstituționale textele de lege, în măsura în care se interpretează în sensul că mandatul membrilor CSM este de 6 ani, calculat individual, și nu ca mandat al Consiliului.

Cu deosebită considerație,

**Asociația Forumul
Judecătorilor din România**

judecător Dragoș Călin, co-
președinte
 judecător Ionuț Militaru, co-
președinte

**Uniunea Națională a
Judecătorilor din România**

judecător Dana Girbovan,
președinte

²⁷ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 549 din 3 august 2011.

²⁸ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 340 din 17 mai 2011.

²⁹ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 61 din 29 ianuarie 2013.

³⁰ Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 463 din 3 iulie 2009.